

Metuljčka.

Srečala metuljčka dva
sta se na poljani;
prvi bil planin otrok,
drugi z morske plani.

Prvi de: „Oj, bratec, kaj
spet si v morju jokal?
Da si z mano, to bi pač
strd najslajšo lokal!“

V gori ravšje strd cezi
sladko, polno mero;
bratec, tam bi živel pač
dolgih dni stotero.“

Drugi de: „Ni mar mi med,
ki ga ravšje toči;
meni mar morja je spev
v topli, južni noči.“

Pesem valčki tam pojo,
bele morske Vile,
zvezdice pojo; pojo
sapice nam mile.

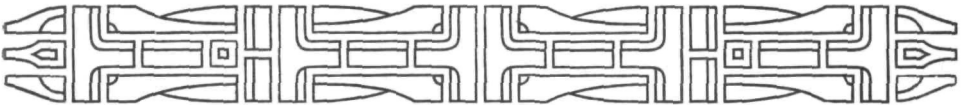
Da bi, bratec, čul ta spev,
pustil bi planino,
ravšje, med — z menoj bi šel
čez morjá gladino . . .“

Skregala sta bratca se . . .
Pa ju potolaži
brezen, ki metuljčke vse
na poljani straži.

Brezen de: „Kaj bosta se!
Glejta, lep ves svet je,
sreča pač lahko povsod
najde v njem zavetje.“

A srce pozna samo
eno domovino —
bratec, njo le hvali, njo
ljubi ti edino!“

Jos. Vandot.



Slika.

Hišica osamljena
sanja sredi vrta
in pri hiši utica,
utica razdrta.

Kje ste časi, ko je tu
sreče pomlad cvela,
ko družina zemski raj
tukaj je imela?

Hišica osamljena,
utica razdrta,
in popotnik žalosten
plaka sredi vrta . . .

Borisov.

